

314.

J. Dlabola, Nár. museum, Praha:

**POPISY 2 NOVÝCH DRUHŮ KŘÍSŮ Z ČECH
A JINÉ VÝZNAČNÉ NÁLEZY Z ÚZEMÍ ČSR.
(Homopt. Auchenorrhyncha).**

**DESCRIPTION DE DEUX NOUVELLES ESPÈCES ET PLUSIEURS
REMARQUES SUR LES ESPÈCES PEU CONNUES D'EUROPE
CENTRALE. (Homopt. Auchenorrh.).**

(IX).

Mezi další u nás zatím nesbírané křísy připojuji následující druhy, vyskytnuvší se ve zpracovávaných materiálech. Tím početně řada druhů křísů u nás žijících utěšeně přibývá a domnívám se, že naše fauna bude obsahovati přes 500 druhů. Zejména studiem slovenské fauny přibude mnoho druhů pronikajících k nám z jihovýchodu a i několik typů horských, které již v záp. části ČSR budou chyběti.

Zařazuji k naší fauně 2 druhy dosud nepopsané, které mám zastoupeny v početných materiálech a jejichž diagnosy současně podávám.

Je mou milou povinností poděkovati na tomto místě pp. prof. Dru H. RIBAUTOVI, Toulouse, prof. Dru H. LINDBERGOVI, Helsinky, za některé informace a p. F. OSSIANNILSSONovi, Stockholm, za laskavé zapůjčení srovnávacího materiálu druhu *Macrosteles empetri* Oss. 1935.

Ceratocixius (Cixius) simplex H. S. 1835. Z Čech dosud nehlášen, je tu vzácnější než na Moravě. — Bohemia; Kard. Řečice, Dr. K. PFLEGER lgt.

Sciocixius (Cixius) stigmaticus GERM. 1818. U nás již dříve sbírán. Druh tento je následujícím velmi podobný, podle genitalií však odlišitelný (viz WAGNER 1939). — Bohemia: Unhošť, 19. V. 1946, smyk lesního podrostu, lgt. DLABOLA, Mažice, 12. VI. 1944, Veselí n. Lužnicí, 11. VI. 1944, lgt. Dr. HOFFER. — Mor. Kobyly, VII. 40, lgt. Dr. HOFFER.

Sciocixius (Cixius) dubius WAGNER 1939. Nový pro Čechy. Exempláře u nás sbírané jsem srovnával přímo s 1 ♂ určeným WAGNEREM, pocházejícím z Jugoslaviie. — Bohemia: Unhošť, 19. V. 1946, ve smyku lesního podrostu několik ex. lgt. DLABOLA.

Myndus musivus GERM. 1842. DUDA citoval tento na *Salix* žijící druh ve svém katalogu, marně jsem po něm u nás však pátral. První české kusy jsem však konečně našel v materiále p. Dra PFLEGRA. Jedná se u nás patrně o dosti vzácný druh. — Boh. Závist u Prahy, lgt. Dr. PFLEGER, 3 ex.

***Neophilaenus albipennis* var. *albosellatus* LINDBERG 1923.** Mezi normálními kusy tohoto v Čechách celkem na málo lokalitách se vyskytujícího druhu byl mi nápadný 1 ♂ silně tmavohnědě pigmentovaný po celém povrchu až na nepatrná světlejší místa uprostřed křídel, jehož genitál. orgány se shodovaly s formou typickou. Zřejmě tento náleží k LINDBERGOVĚ varietě, jak sám její autor podle zaslané kresby potvrdil. Nejzajímavější ale na tom je okolnost, že uvedená varieta je až dosud známá jedině z nejzazšího severu Evropy a Asie, na př. povodí Amuru a p. U nás se jedná asi o vzácný glaciální relikv, který se v chladném a vlhkém šumavském podnebí dochoval až do dnešní doby. — Boh. Šumava, Vacov-Javorník, lgt. POSPÍŠIL, VII. 1942.

***Macrosteles ribauti* n. sp.**

Zprvu při determinaci exemplářů rodu *Macrosteles* sp. pocházejících z Bohuslavic (Bohemia), jsem se domníval, že mám před sebou severský druh *M. empetri*, popsáný OSSIANILSSONEM ze severního Švédska (l. c.). Měl jsem tehdy k určení tohoto rodu pouze WAGNEROVU práci, l. c. 1939. WAGNER nakreslil penis 1 ♂ pocházejícího z Harzu v Německu, kterého považoval za *M. empetri*, tento penis jak sám píše, byl deformován a poškozen a neměl též oba trny normálně zakřivené. Jsem nyní toho názoru, že tenkrát neměl ke studiu skutečný *M. empetri*, jak o tom píše dále. Prof. Dr. H. RIBAUT mi sdělil totiž v dopise, že české exempláře patří vlastně druhu novému, dosud nepopsanému. Mezitím jsem od F. OSSIANILSSONA obdržel v separátech i orig. popis *M. empetri* a jasně též sám zkonstatoval podle vyobrazení genitálií, že české exempláře jsou pouze příbuzné uvedenému švédskému druhu. Podobně soudím i o ♂ exempláři studovaném WAGNEREM, že náleží tomuto novému druhu, který v následujícím popisuji podle materiálu z naší lokality a zároveň srovnávám s 2 typ. kusy druhu *M. empetri* laskavě mi za tím účelem od F. OSSIANILSSONA zapůjčenými.

Dovoluji si pojmenovati tento nový druh k počtu p. Prof. Dra H. RIBAUTA, známého francouzského homopterologa, proslulého celou řadou závažných studií a pojednání o palaearktických kříšech.

Popis. Již podle celkového vzhledu a zbarvení lze tento nový druh odlišit od všech u nás žijících zástupců tohoto rodu.

Témě hlavy (vertex) bledožluté s černou kresbou obdobnou jako u *M. sexnotata*: 2 skvrny vřadu na ploše uprostřed mezi složenýma očima, před nimi rovněž pár skvrn, často se spojujících s dalším párem velkých skvrn na přídi hlavy na clypeu. Mezi ocellou a složeným okem též černá skvrna. Všechny tyto skvrny mohou zvl. u ♂ být silněji vyvinuty a více méně splývají, u ♀ naopak obvykle prostřední pár skvrn chybí, nebo je nepatrně naznačen a ostatní skvrny velmi slabě vyvinuty, čímž vynikne nápadně základní zbarvení vertexu. Clypeus hnědočerně příčně proužkovaný, podél rozdělen neurčitým pruhem a na obvodu jednotlivě jeho části i ostatní části obličeje tmavě vymezeny. Složené oči červenavé. Pronotum bledě žluté, v zadní části převládá spíše zbarvení žlutozelené. V předu několik neurčitých malých, mnohdy chybících nebo neznatelných skvrn. Štítek barvy pronota, v předu nese dvě 3-úhelníkovité skvrny a za nimi příčnou, jemnou a výraznou čáru. Křídla

podobné barvy, místy ale bledá a dosti průsvitná, hyalinní, se světle hnědými, páskovitými skvrnami obdobného umístění jako u *M. empetri*, ale s neurčitými okraji. Křídla přesahují abdomen. Nohy žlutohnědé s černými skvrnami v místech base ostnů.

♂. Penis (fig. 9, 10) má tvar podobný jako *M. empetri*, odchyluje se ale závažně tím, že při pohledu shora se oba trny před částí apikální kříží (zatím co u *M. empetri* jsou ohnuté vně), při pohledu se strany skoro přímý, bez zvl. rozdílů. Laterální hrbolky jsou umístěny těsně pod vrcholovými trny ve výši distálního foramenu, což řadí tento druh do skupiny s *M. empetri*.

♀. Sternit VII. jako u ostatních ♀♀ tohoto rodu, na svém okraji skoro rovný, čímž tyto exempláře bez ♂ bývají těžko určitelné. Přesto ale je možno ♀♀ tohoto nového druhu bezpečně odlišit od všech ostatních druhů u nás se vyskytujících již podle charakteristického a dosti konstantního zbarvení křídel: tmavá je base křídla, clavus až na skvrnu světlou uprostřed a druhou před částí distální, pak políčko mediánní až na prostřední třetinu, která je světlá. ♂ má obdobné zbarvení, mnohdy bývá tmavší.

| Srovnání podle typů | <i>M. empetri</i> Oss. | <i>M. ribauti</i> n. sp. |
|---------------------|---|---|
| velikost | 1 ♂ 2,6 mm 1 ♂ 3 mm (velikost ♀ mi neznáma!) | poněkud větší, ♂ 3,1–3,3 mm ♀ 3,3–3,7 mm |
| genitalie | apikální trny penisu ve své distální čtvrtině zakřiveny vně, vůbec se nekříží | trny penisu zakřiveny dovnitř, kříží se ve své distální třetině |
| živná rostlina | <i>Empetrum nigrum</i> L. | ? (určitě ne <i>Empetrum</i> , protože druh dosud sbírán pouze na lokalitách teplých, kde u nás uvedená rostlina vůbec neroste) |

Jako další znak by snad se mohlo uvést umístění hrbolků na násadci penisu, jak se nám jeví při pohledu se strany. Bohužel nemohl jsem tuto věc bezpečně prostudovat na preparátu penisu zaslaného typu, kde to nebylo v kanad. balsámu dobře patrné, ale z originálního vyobrazení je jasně vidět, že u *M. empetri* jsou při laterálním pohledu hrbolky vidět při ventrální straně penisu (t. j. přední), kdežto u *M. ribauti* jsou na opačné straně (dorsální, zadní). To je mi též důvodem, proč považuji VAGNEREM z Harzu citovaný druh za *M. ribauti*, protože z jeho obrazu je vidět umístění hrbolků při svrchní straně penisu.

Holotypus, allotypus et paratypi: Bohemia: Bohuslavice, lgt. Dr. HOFFER, smykem na stepní vegetaci nasbíráno asi 100 ex., 31. VIII. 1942. Další lokality jsou: Radotín, lgt. KOCOUREK, 28. IV. 1942, 1 ♀; Čelákovice,

lgt. KOCOUREK, 14. VI, 28. VII. 1942, 3 ♀♀. — Moravia: Terezín, 3. IX. 1942, lgt. Dr. HOFFER.

Fieberiella flori STÁL. 1864. Nápadný druh, žijící vzácně na křoví na teplých místech. Z Moravy ho uvedl MELICHAR a LANG. Pro Čechy nový, vyskytuje se v okolí Prahy na *Prunus spinosa* L. — Boh. Podhoř, 28. VIII. 1946, Troja, 10. IX. 1946, lgt. DLABOLA.

Deltocephalus hypochlorus FIEB. 1869. MELICHAREM udán z Moravy, pro Čechy nový. U tohoto druhu nebyly dosud publikovány genitálie vnitřní, že však moje pojetí je správné, potvrdil W. WAGNER v dopise, jenž se tímto druhem blíže zabýval a studoval typy. Popisy MELICHARŮV a pak HAUPTŮV basírující pouze na vnějších znacích jsou zde dost výstižné a dostačující. Kříš tento žije u nás na nejteplejších skalnatých lokalitách a je celkem vzácný. — Boh. Podhoř u Prahy, 7. VII. — 1. VIII. 1944, Dr. HOFFER; VII. 1946, lgt. DLABOLA. Předonín, 18. VII. 1943, Dr. HOFFER. — Slov. sept. Orava, VII. 1935, lgt. HOBBERLANDT.

***Deltocephalus tenuiculus* n. sp.**

Nový tento druh je od všech našich druhů tohoto početného rodu nápadný již svými drobnými rozměry: ♂ 2,3 mm, ♀ 2,6–2,8 mm.

Celkové zbarvení u obou pohlaví význačně bělavě šedé až emailově lesklé, na některých místech s odstínem do žlutava až hněda. Témě (vertex) nese obvyklou kresbu tmavě hnědou na bělavém podkladě: na špičce 2 drobné 3-úhelníčky, výrazné, vůbec nespojené, mezi těmito a ocellou po temné skvrnce, někdy souvisící ve formě „S“ se skvrnami na ploše temene. V místech, kde se toto připojuje k pronotu, 2 půlměsíčitě skvrny, vypouklou stranou se dotýkající přední linie pronota. Jemná čára rozdělující temeno na část pravou a levou nedosahuje špičky, ve $\frac{2}{3}$ mizí. Pronotum vpředu žlutavě šedé (podobně zbarven i štítek) s nezřetelnými skvrnami, které v zadní polovici nabývají výraznosti, je jich celkem 6, při čemž postranní jsou protaženy obvykle za složené oči. Svrchní křídla nedosahují konce abdomenu u ♀, u ♂ abdomen nepatrně přesahují; nesou obvyklou kresbu: políčka jejich jsou více méně hnědě rámovaná, zvl. v zadní části je jich 5 úplně a velice výrazně ovroubených. Tělo a nohy světlé a hnědě skvrnitě.

Od ostatních druhů se odlišuje bezpečně vzhledem ke tvaru genitálních orgánů v obou pohlavích, dále pak menší velikostí a bělošedým zbarvením (viz fig. 1–8).

♂. Penis je dorsoventrálně smačklý, štíhlý, směrem k části apikální se poněkud rozšiřuje a je slabě lopatkovitě zakřiven. Je buď přímý nebo mírně prohnutý (fig. 3, 4). Při pohledu shora jsou nápadné 2 trny nazpět mířící, které nasedají na spodu pod zubovitě rozšířeným vrcholem penisu. Ukončení penisu je ploché nebo slabě zaoblené, okraj je široce utat a značně konkávně vykrojen. Z base penisu jsou laterálně umístěné slabé trny ve směru násadce penisu, mírně obloukovitě zakřivené, které nemá žádný jiný náš dosud známý zástupce tohoto rodu. Zvlášť při pohledu zezadu (fig. 6) jsou dobře patrné. Valvula genitales je normální, trojúhelná, laminae genitales ji přesahují a jsou na konci šikmo dovnitř utaté. Styli uprostřed zakřivené, na straně vnější pod tímto zakřivením opatřené mohutným zašpičatělým hrbolem, na konci zaoblené, bez patrných zubů, zvl. v distální polovině temně zbarvené.

♀. Sternit VII na svém okraji nese 4 malé zoubky (laterální jsou lépe vyvinuty); za nimi je měsíčitá černá skvrna dosahující $\frac{1}{2}$ sternitu. V části při okraji sternitu je tato skvrna zřetelně rýhována v podélném směru (fig. 8).

Holotypus, allotypus et paratypi: Bohemia centralis: Děvín u Prahy, 30. V. 1946, lgt. DLABOLA smykem na xero-thermofilní vegetaci vápencové stepi v množství ex. Další lokality: Koda u Berouna, vápencová step, 13. V. 1943 lgt. DLABOLA, Dolní Mokropsy, 2. VIII. 1942, lgt. KOCOUREK, Radotín u Prahy, vápencová step, 25. VI. 1944, lgt. Dr. HOFFER. Z uvedených dalších lokalit mám ve sbírce jednotlivé exempláře, část je jich též ve sbírce v Nár. museu. Zdá se, že druh je vázán na kalcifilní vegetaci teplých míst středních Čech.

Handianus ignoscus MEL. 1896. Z Moravy hlášen již v jedné z mých předchozích prací, vyskytl se však též v Čechách, kde dosud nebyl sbírán. Boh. Veselí n. Lužnicí, 28. VII. 1943 v několika ex., lgt. Dr. HOFFER.

Hardya melanopsis HARDY 1846. Vzácný druh, z ČSR ještě vůbec neznámý. Boh. Koda, 29. VI. 1946 lgt. DLABOLA, Podhoř 16. VII. 1941, ve smyku na skalnatém svahu, lgt. DLABOLA.

Circulifer vittiventris LETH. 1876. Vzácný teplomilný druh, pro Čechy nový. — Boh. Podhoř u Prahy, 28. VIII. 1946, lgt. DLABOLA, smykem na skalnatém svahu.

Cicadula albingensis WAGNER, 1940. Původně popsána z okolí Hamburku podle 2 nalezených exemplářů, z ČSR dosud neznámá. — Boh. Olešné, 5. VIII. 1943, smykem rašeliniště několik exempl. lgt. Dr. HOFFER.

Cicadula flori J. SAHLB. 1871. Z ČSR dosud neznámá. — Boh. Okolí Prahy, rybníky u Břve, smykem na bažinatém, zarostlém břehu rybníka, 16. VI. 1946, lgt. DLABOLA několik exemplářů.

Thamnotettix exemptus P. Löw, 1883. Nový druh pro Čechy i Moravu. Mám jej ve sbírce z celé řady lokalit. — Boh. Modřany, 30. VII. 1942, lgt. KOCOUREK. — Morava, Ratíškovice, 23. VI. 1942, Kobylí, VII. 1940, Bořetice, VII. 1942, Bzenec, 12.—21. VI. 1942, Rohatec, 8. VII. 42, Čejč, VI. 1940, lgt. Dr. HOFFER.

Anoplotettix fuscovenosus FERR. 1882. Pro Moravu jsem již dříve uvedl jako nový druh, mám však nyní nález z české lokality, která je vlastně nejsevernějším místem výskytu. — Boh. Točná u Prahy, lgt. Dr. PELEGER, 1 ex.; Koda u Srbska, několik exemplářů z vápencové stepi smykem lgt. DLABOLA, 29. VII. 1946.

Cicadella calcarata OSSIANNILSSON 1936 (= *Eupteryx vallesiaca* CERUTTI 1939). Tento na severu objevený druh žije i u nás na *Urtica* ve střed. Čechách a to dosti hojně. Původní popis švédských exemplářů nebyl asi CERUTTIMU znám a proto byly jím exempláře téhož druhu sbírané ve Valois popsány znovu. Srovnal jsem obě diagnosy a nákresy genitálií obou autorů a dospěl k názoru, že studované exempláře jsou identické. Naše české kusy odpovídají úplně severským: mám ve sbírce 1 ♂ sbíraný OSSIANNILSSONEM a zjistil jsem, že s našimi souhlasí. CERUTTI 1939 popisuje od tohoto druhu ještě 3 variety odpovídající zcela variační šíři příbuzného druhu *C. urticae* L., avšak tyto ani OSSIANNILSSONovi

ani v mém materiálu se nevyskytly. Druh je nový pro ČSR. — Boh. Děvín u Prahy, 30. V. 1946, Libřice, 25. V. 1946, v okolí rybníků u Břve u Prahy, 16. VI. 1946, lgt. DLABOLA.

Empoasca dumosa RIB. 1933. Nový druh pro ČSR, žije na vyprahlých lokalitách na úzkolistém druhu *Thymus*. — Boh. Podhoř u Prahy, skalnatý svah, několik ex. lgt. DLABOLA, 14. VII. 1946.

Typhlocyba cruenta v. ***inquinata*** RIBAUT 1936. Nová varieta pro Čechy, žije jako ostatní této skupiny na *Fagus*. — Boh. Kysibl, 18. VII, 1 ex. coll. Nár. museum, Praha.

Typhlocyba candidula KB. 1868. Z Čech sice již citována DUDOU, dosud jsem však neměl odtud žádný materiál; první kus jsem zjistil ve sbírce Nár. musea. — Boh. Praha, v okolí na *Populus alba*, 26. IX. 1887.

Typhlocyba scalaris RIB. 1931. Další nová *Typhlocyba* pro naše území; žije na *Carpinus*. — Boh. Koda u Berouna, 29. VI. 1946, Troja u Prahy, 22. IX. 1946, lgt. DLABOLA.

Typhlocyba alces RIB. 1931. Druh předchozímu velmi příbuzný, nový pro Čechy. — Boh. Koda u Berouna, 29. VI. 1946, na *Quercus* lgt. DLABOLA.

Erythroneura ribauti OSS. 1937. Nová pro ČSR. — Boh. Koda u Berouna, na *Quercus* řadu ex. lgt. DLABOLA, 27. IX. 1946.

Erythroneura erecta RIB. 1931. Předchodí velmi podobná, podle genitálií snadno rozpoznatelná. Nová pro ČSR. — Boh. Koda u Berouna, na křoví, hlavně na *Quercus* s předchozím druhem. 27. IX. 1946, lgt. DLABOLA.

Erythroneura pusilla RIB. 1936. Z Čech dosud neznámá. — Boh. Koda u Berouna, 1 ex. lgt. DLABOLA.

Erythroneura uncinata RIB. 1931. Pro Čechy nová. — Boh. Podhoř u Prahy, 14. VII. 1946, lgt. DLABOLA.

Erythroneura rubrovittata LETH. 1869. V Čechách zatím nesbírána. Žije výhradně na *Calluna vulgaris*. — Boh. Koda u Berouna; 27. IX. 1946, Troja 12. IX. 1946 v řadě ex. lgt. DLABOLA.

Erythroneura pruni Edw. 1924. — Nová pro Čechy. Sbírána na pěstované *Prunus domestica*. — Boh. Troja, IX. 1946, lgt. DLABOLA, několik exemplářů.

Erythroneura incontans RIB. 1936. — Nová pro naše území, žije u nás běžně na podzim na *Picea excelsa*. — Boh. Koda u Berouna, Troja u Prahy, Peřimov u Jilemnice lgt. DLABOLA, IX. 1945, 46; Frahelž 23. X. 1944, lgt. Dr. HOFFER.

Literatura.

- CERUTTI N., Les Typhlocybidae du Valais, Bull. de la Murithienne, p. 81—95, 1939.
 LINDBERG H., Zur Kenntnis der pal. Cicadina, Notulae Entomol., III. 34—43, 1923.
 OSSIANILSSON F., Eine neue Art der Gatt. Cicadula aus Nordschweden. Entom. Tidskrift, p. 127—8, 1935.
 OSSIANILSSON F., Zur Kenntnis einiger schwed. Arten der Gat. Eupteryx und Typhlocyba. Entom. Tidskrift, p. 254—261, 1936.
 OSSIANILSSON F., Homoptera Auchenorrhyncha I. Svensk insektenfauna, Stockholm, 150 pp., 1946.
 RIBAUT H., Typhlocybidae, Faune de France, XXXI, 230 p., 1936.

- RIBAUT H., Démembrement des genres *Athysanus* Burm et *Thamnotettix* Zett.
Bull. de la Soc. d'Hist. Nat. de Toulouse, LXXVII, pp. 259—270, 1942.
WAGNER W., Zwei neue Zikaden-Arten aus der Umgebung von Hamburg, Ver-
handl. des Ver. f. naturw. Heimatforsch. zu Hbg. p. 1—4 (Sep.). 1939.
WAGNER W., Die Zikaden des Mainzer Beckens, Jahrb. Nass. Ver. Naturk., 86,
pp. 77—212, 1939.

Resumé.

Dans mes matériaux étudiés je possède quelques Homoptères qui n'étaient pas encore rencontrés en Bohême et Moravie. Par cette publication et toutes les précédentes le nombre des espèces rencontrées dans ČSR est assez élevé et je pense que peut-être circa 500 espèces vivent chez nous. Surtout il faudra étudier toujours encore plus soigneusement la faune de Slovaquie, où on peut trouver beaucoup d'espèces nouvelles pour ČSR.

Parmi les Homoptères nouvelles pour la faune de Bohême il faut nommer:

- Ceratocixius simplex* H. S.,
Neophilaenus albipennis v. *albosellatus* LINDBG.,
Macrosteles ribauti n. sp.
Fieberiella flori STÅL.,
Deltocephalus hypochlorus FIEB.,
Deltocephalus tenuiculus n. sp.
Handianus ignoscus MEL.,
Hardya melanopsis HARDY.,
Circulifer vittiventris LETH.,
Cicadula albingensis WAGNER.,
Cicadula flori J. SHALB.,
Thamnotettix exemptus P. LÖW.,
Anoplotettix fuscovenosus FERR.,
Cicadella calcarata OSS.,
Empoasca dumosa RIB.,
Typhlocyba cruen var. *inquinata* RIB.,
Typhlocyba scalaris RIB.,
Typhlocyba alces RIB.,
Erythroneura ribauti OSS.,
Erythroneura erecta RIB.,
Erythroneura pusilla RIB.,
Erythroneura uncinata RIB.,
Erythroneura rubrovittata LETH.,
Erythroneura pruni EDW.,
Erythroneura inconstans RIB.

Pour la faune de Moravie sont nouvelles:

- Sciocixius dubius* WAGNER.,
Macrosteles ribauti n. sp.,
Thamnotettix exemptus P. LÖW.

En la partie suivante se trouve la description de deux espèces nouvelles de Bohême et c'est maintenant un grand plaisir pour moi de pou-

voir remercier aux MM. les Prof. Dr. H. RIBAUT (Toulouse) et Dr. H. LINDBERG (Helsinki) pour les informations précieuses et au M. F. OSSIANNILSSON (Stockholm), qui m'a envoyé 2 types de *Macrosteles empetri* Oss. pour comparaison.

***Macrosteles ribauti* n. sp.** (fig. 9—10).

J'ai pensé pour la première fois que cette nouvelle espèce soit *M. empetri* Oss. 1925, n'ayant pas une autre littérature pour la détermination du genre *Macrosteles* que WAGNER (l. c. 1939). Prof. H. RIBAUT m'a

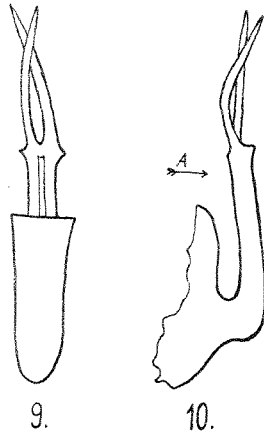


Fig. 9—10. *Macrosteles ribauti* n. sp. Penis při pohledu ze spodu a se strany. — Penis, vue dans la direction de la flèche A et vue laterale.

communiqué en lettre que les individus envoyés à lui sont bien différents de cette espèce déjà citée. En même temps j'ai reçu des tirés-à-part de F. OSSIANNILSSON et il était possible pour moi même constater que je possède une espèce nouvelle, pas encore décrite, à qui appartient évidemment aussi 1 ♂ de WAGNER trouvé en Harz et publié l. c. 1939; comme l'on peut voir après une comparaison des dessins des organes génitaux.

Je voudrais nommer et dédier cette nouvelle espèce d'Europe centrale au M. le Prof. Dr. H. RIBAUT, spécialiste dans les Homoptères paléarctiques, qui est longtemps bien connu par un nombre de ses travaux fort importants.

Description. La coloration totale est verte-jaunâtre, pâle, la tête jaune, colorée en noire comme par ex. chez *M. sexnotata* FALL. Chez ♀, les taches sont petites, les deux taches moyennes sur le vertex manquent chez une partie des individus. Chez le ♂, toutes les taches du vertex sont bien développées et plus souvent reliées ensemble. Clypeus brun-noire bandé transversalement, divisé longitudinalement par une bande légère. Oculi compositi rougeâtres. Pronotum jaune pâle, verdâtre dans sa dernière partie, écusson avec 2 taches triangulaires en avant et une trace transversale. Les élytres hyalines, pâles, presque transparentes, avec

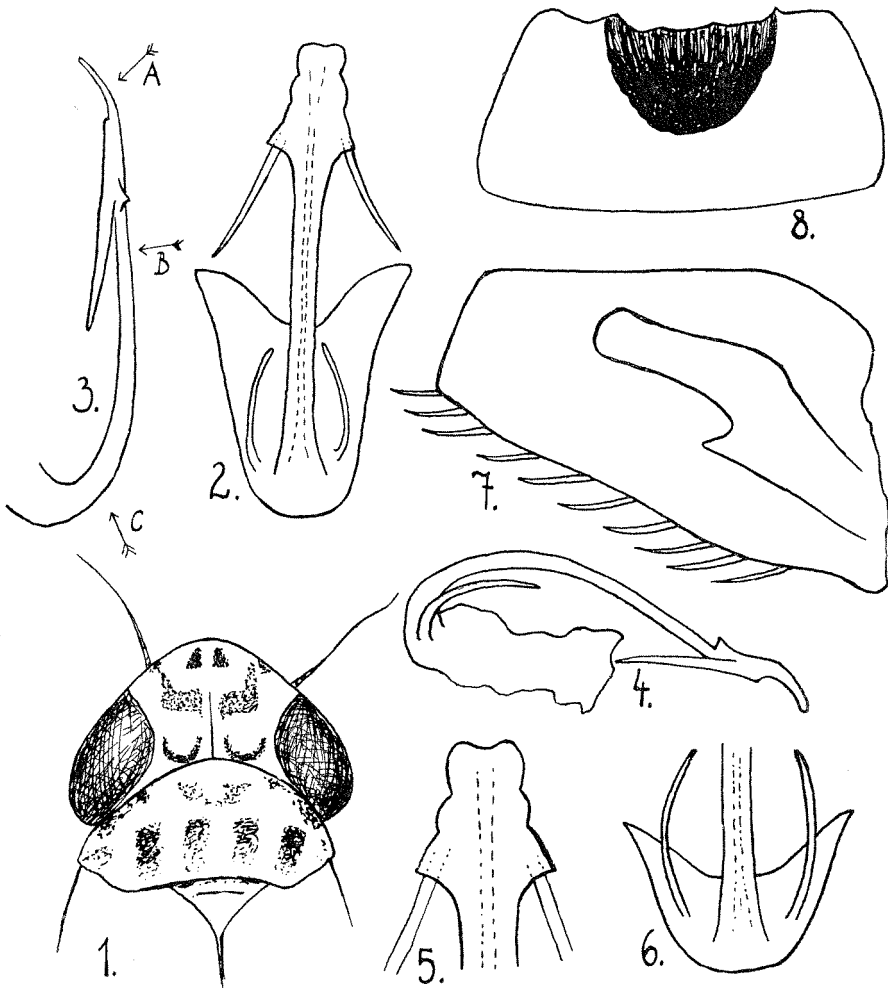


Fig. 1—8. *Deltocephalus tenuiculus* n. sp. 1. Předek těla. 2. Penis shora. 3. Penis se strany. 4. Penis jiného ex. se strany. 5. Distální část penisu ve směru šipky A. 6. Base penisu ve směru šipky C. 7. Stylus a genit. ploška. 8. Sedmý sternit ♀.

Fig. 1—8. *Deltocephalus tenuiculus* n. sp. 1. Avant-corps. 2. Penis, vue postérieure. 3. Penis, vue laterale. 4. Penis d'un autre individu, vue postérieure. 5. Penis dans la direction de la flèche A. 6. La partie basale du penis, dans la direction de la flèche C. 7. Stylus et lamina genitales. 8. Sternit VII de ♀.

des taches et la coloration située de même manière que chez *M. empetri*. Les élytres toujours plus longs que l'abdomen. Les extrémités jaunes avec des points brun foncés sur la place de la bases des aiguillons.

♂. Penis possède 2 dents laterales sous les appendices apicales et par cette raison on doit ranger cette espèce au voisinage de *M. empetri*, mais ces appendices apicales sont courbées distinctement à la direction diverse, sont convergentes et alors elles se croissent assez fortement comme l'on peut voir in visu dorsali. Les dents sous la partie distale sont placées sous les appendices (vue laterale), chez *M. empetri* — suivant le dessin original — sont en la partie ventrale du penis, c'est la partie posterieure.

♀. VII sternit comme chez les autres espèces de ce genre. Les ♀♀ sans ♂ capturées sont différentes suffisamment de l'autres espèces du genre *Macrosteles* seulement d'après l'aspect totale et la coloration des élytres et de *M. empetri* par la taille supérieure.

Long.: plus grand que *M. empetri* Oss., ♂ 3,1—3,3 mm, ♀ 3,3 jusque 3,7 mm.

La plante nutritive: inconnue, il ne s'agit de l'*Empetrum*, car cette plante ne peut être point trouvée aux environs des localités citées, car leur caractère est xérotherme.

Typus et paratypi: Bohême, Bohuslavice, lgt. Dr. HOFFER, presque 100 ex., 31. VIII. 1942, Radotín, lgt. KOCOUREK, 28. IV. 1942, 1 ♀, Čelákovice, lgt. KOCOUREK, 14. VI, 18. VII. 1942, 3 ♀♀. — Moravie: Terezín, 3. IX. 1942, lgt. Dr. HOFFER.

***Deltocephalus tenuiculus* n. sp. (fig. 1—8).**

La coloration totale chez les deux sexes blanchâtre, pâle, vertex porte une ornamentation comme chez beaucoup d'autres espèces dans ce genre: deux taches triangulaires, non reliées, bien développées, brunes et les 2 autres se trouvent en arrière, chaque formant „S” par laquelle sont coalescentes lateralement des petites taches qui sont situés entre ocellus et la tache triangulaire du sommet de la tête. Les deux taches sur la partie basale du vertex en forme subovale, leur partie convexe se trouve contre le borde basale du vertex. Pronotum en avant jaune gris — l'écusson aussi — avec des taches faibles qui sont seulement en arrière dans la partie postérieure du pronotum bien plus importantes, en nombre 6. Les taches laterales sont prolongées en avant derrière les yeux. Les élytres chez ♀ sont plus courts que l'abdomen, chez ♂ plus longs, toujours ornés de dessins bruns, surtout dans la partie apicale des élytres. Les 5 cellules apicales sont bordées entièrement.

♂. Penis comprimé dorsalement, sa partie libre est généralement rectiligne ou un peu courbée, et en forme d'une pelle. Là se trouvent les dents laterales sous lesquelles sont basées des appendices rectilignes, dirigées en arrière. Sur la base du penis sont latéralement posées en la direction du penis des appendices longuement courbées, qui manquent évidemment chez toutes les autres espèces de ce genre trouvées en Bohême. Valvule génitale normale, triangulaire, laminae génitales plus longues, coupées en travers apicalement. Styles courbés, sur la partie externe avec une dent qui est située devant la courbure, la partie apicale sans denticulation visible.

♀. VII sternit avec 4 très petites dents sur le bord, derrière lesquelles se trouve une grande tache noire en forme de la lune, fortement ridée en direction longitudinale sur le bord postérieur.

Typus et paratypi: Bohême centrale: Děvín u Prahy, 30. V. 1946, gt. DLABOLA, région calcaire, végétation xérotherme, Koda u Berouna, 13. V. 1943, lgt. DLABOLA, Dolní Mokropsy, 2. VIII. 1942, lgt. KOCOUREK, Radotín u Prahy, 25. VI. 1944, lgt. Dr. HOFFER.

Cicadella calcarata OSSIANNILSSON 1936 = *Eupteryx vallesiaca* CERUTTI 1939. Une comparaison de dessins et descriptions originaux montre l'identité de ces espèces.